

Revision. Man har herved haft for Øje, at Antallet af naturaliserede Personer siden Slutningen af forrige Aarhundrede har været i meget stærk Stigning, en Stigning, der betegnes ved følgende Talrække: 1890: 101 naturaliserede, 1900: 288, 1910: 546 og 1914 (Lov af 21. December): 657. Ser man bort fra Krigsaarene og Efterkrigstiden indtil 1925, da Tallene svinger stærkt ned og op, har vi dernæst som Gennemsnit for de sidste 9 Aar: 853 eller med andre Ord hvert Aar et større Antal, end der i alt naturaliseredes i de 30 Aar fra 1850 til 1879 — nemlig 748 — eller i Tiaaret fra 1880 til 1889 — nemlig 799. Og det maa herved erindres, at indtil 1898 gjaldt Naturalisationen kun de i vedkommende Lov udtrykkelig nævnte Personer, medens den siden den Tid omfatter Hustru og Børn under 18 Aar.

Udvalget ønsker at understrege, at Lovgivningsmagten staar frit og suverænt i sit Skøn over, hvilke Personer der optages paa Indfødsretslovene, saaledes at Opnaaelse af Naturalisation ikke er at betragte som en Ret, en Andrager kan gøre Krav paa, naar visse Betingelser er opfyldt.

Under Hensyn til den stærke Tilstrømning til de senere Aars Indfødsretslove mener Udvalget endvidere, at der kan være Grund til at skærpe den hidtil bestaaende Naturalisationspraksis paa enkelte Punkter, idet man dog er opmærksom paa, at en Regulering i første Række vil afhænge af den Praksis, der følges med Hensyn til Meddelelse af Opholds- og Arbejdstilladelse for Udlændinge.

Vedrørende Naturalisationsbetingelserne skal Udvalget navnlig fremhæve, at det almindelige Krav om 15 Aars Ophold for Ikke-Skandinaver er et Minimumskrav, og at Kravet bør skærpes, hvis en individuel Bedømmelse af Ansøgerens Forhold, hvorpaa man i højere Grad bør tage Sigte, viser, at den Tilknytning til det danske Samfund og dansk Kultur, som de 15 Aars Ophold i Almindelighed indicerer, dog i det enkelte Tilfælde ikke foreligger. Kravet til Opholdets Varighed bør f. Eks. skærpes, naar Hustruen kun har opholdt sig kort Tid her i Landet eller

kun har ringe Kendskab til Dansk, saavel som naar Børnene er indvandret senere end Forældrene.

Fremdeles finder Udvalget det rimeligt at tage et afgørende Hensyn til, i hvilken Alder Indvandringen er sket, saaledes at Personer, der er indvandret efter det fyldte 50. Aar, som Regel ikke naturaliseres, og Indvandring efter det 40. Aar i givet Fald kan medføre en Forlængelse af Opholdstiden. Man mener ogsaa, at Udlændinge, som først søger dansk Indfødsret efter det fyldte 70. Aar, derved har vist saa ringe Interesse for det offentlige Liv i det Samfund, hvori de har levet i en lang Aarrække, at de i Almindelighed ikke bør have Adgang til de med Indfødsretten forbundne Rettigheder.

Hvad Kravene til Ansøgnens Vandel angaar, er det Udvalgets Opfattelse, at Dom til Fængselsstraf i mindst 8 Maanedere eller til Hensættelse i Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring som hidtil bør udelukke Naturalisation, og at det samme i Almindelighed maa gælde, naar de borgerlige Rettigheder har været frakendt. Men ogsaa Overtrædelser af Lovgivningen uden for Straffelovens Omraade, der har Karakter af bevidst Krænkelser af Gæstfriheden, f. Eks. Smugleri, bør afskære fra at faa dansk Indfødsret — i hvert Fald en længere Tid —, ligesom ogsaa andre Forhold, selv om de ikke er straffbare, f. Eks. grov Forsømmelse af Underholdspligt, Vanrøgt og Mishandling af Børn, Utugt eller Drikfældighed, bør have samme Følge. Har Hustruens Vandel været i højere Grad mangelfuld, bør Opholdskravet skærpes.

Endelig lægger Udvalget megen Vægt paa, at der tilvejebringes saa fyldige og sikre Oplysninger om Andragerens Forhold som muligt. Formue- og Indkomstforhold ønskes bl. a. oplyst gennem Skattevæsenet, og der kræves Bevis for ikke at være i Skatterestance for de sidste 3 Aar. Attester fra Privatpersoner skal være udstedt af danskfødte, der ikke maa staa i Familie- eller Tjenesteforhold til Andrageren, og Vidner skal som Regel afhøres til Politirapport. Kommunalbestyrelserne og Politi-